

opusdei.org

Kristuse röömsas lootuses

„Kristus vabastas meid negatiivsetel ettekirjutustel ja piirangutel põhinevast suhtest Jumalaga ning tõi meile selle asemel armastuse elu.“ Uus artikkel kristliku elu kohta.

09.10.2023

Mis annab elule väärtuse? Mis annab *minu* elule väärtuse? Tänapäeva maailmas sõltub vastus sellele küsimusele sageli kahest punktist: edust, mida olen võimeline saavutama, ja teiste inimeste

arvamusest minust. Need punktid pole kaugeltki tähtsusetud. On loomulik loota, et meie jõupingutused on edukad, sest keegi ei alusta midagi ebaõnnestumise eesmärgil; ja teiste inimeste arvamused mõjutavad meie perekondlikku, sotsiaalset ja tööelu. Kuid elus tuleb alati ette ebaõnnestumisi, väikseid või mitte nii väikseid; ja võib juhtuda, et inimesed kujundavad meist arvamuse, mida me lihtsalt ei tunnista tõeseks.

Ebaõnnestumise kogemus, positsiooni kaotamine või teadlikkus oma suutmatusest – mitte ainult tööelus, vaid isegi püüdes elada kristlikku elu – võib põhjustada heidutust, masendust ja lõpuks lootuse kaotust. Surve erinevatel tasanditel läbi lüüa, *olla keegi* või vähemalt väita, et oled keegi, on täna tugevam kui kunagi varem. Tõepoolest, rohkem kui sellele, mis

inimene on (poeg või tütar, vanem, vend või õde, vanavanem), keskendutakse tänapäeval sellele, mida ta suudab *teha*. Järelikult on inimesed haavatavamad erinevate ebaõnnestumiste suhtes, mida elu võib tuua. Tagasilöögid, mis varem lahendati või võeti vastu meelekindlusega, võivad nüüd sageli olla sügava stressi või pettumuse põhjuseks isegi väga noorest east alates. Kas maailmas, kus on nii suured ootused ja pettumused, on ikka võimalik elada nii, nagu püha Paulus soovitab, *rõõmustades lootuses* (Rm 12:12)?

2017. aasta veebruari kirjas osutas Opus Dei prelaat selle küsimuse ainsale tõeliselt valgustavale vastusele, mis oli otsustav „jah!“: „Anna, Issand, et usust sinu armastusse elaksime iga päev armastusega, mis on alati uus, rõõmsas lootuses.“ [1] Kuigi meil võib mõnikord tekkida kiusatus

lootust kaotada, tähendaks see silmade sulgemist Jumala armastuse ja tema pideva läheduse ees. Nagu paavst Franciscus meile oma katehheesis lootuse kohta meenutas: „Kristlik lootus on vankumatu; sellepärast see ei valmista pettumust ... See ei põhine sellel, mida saame teha või olla, ega isegi sellel, millesse võime uskuda. Selle alus, see tähendab kristliku lootuse alus, on see, mida me võime kõige kindlamalt uskuda ja milles olla kõige kindlamad, see tähendab armastuses, mida Jumal ise tunneb meist igaühe vastu. Lihtne on öelda: „Jumal armastab meid“. Me kõik ütleme seda. Kuid mõelge natuke: kas igaüks meist suudab öelda: „Ma olen kindel, et Jumal armastab *mind*“? Seda pole nii lihtne öelda. Aga see on tõsi.“ [2]

Suur lootus

Oma jutlustes ja vestlustes osutas püha Josemaría sageli esimestele

kristlastele. Nende jaoks oli usk midagi enam kui õpetus, mida aktsepteerida, või eeskuju, kuidas elada; see oli uue elu *kingitus*: Püha Vaimu kingitus, kes valati nende südamesse pärast Kristuse ülestõusmist. Algkristlaste jaoks oli usk Jumalasse reaalsus, mida nad kogesid, mitte lihtsalt intellektuaalne veendumus. Jumal oli Keegi, kes oli nende südames tõeliselt kohal. Püha Paulus kirjutas Efesose uskliketele, viidates nende elule enne evangeeliumi tundmist: - *teie olite tol ajal ilma Kristuseta ... võõrad töötuselepingule, teil ei olnud lootust ega Jumalat siin maailmas (Ef 2:12).* Seevastu usuga said nad lootuse, *aga lootus ei jäta häbisse, sest Jumala armastus on välja valatud meie südamesse Püha Vaimu läbi, kes on meile antud.*(Rm 5:5).

Kaks tuhat aastat hiljem kutsub Jumal meid jätkuvalt sellele „suurele lootusele“, mis muudab kõik muud

lootused ja pettumused üksnes suhteliseks. „Me vajame suuremaid ja väiksemaid lootusi, mis meid päevast päeva edasi aitavad. Kuid nendest ei piisa ilma suure lootuseta, mis peab ületama kõik muu. See suur lootus saab olla ainult Jumal, kes hõlmab kõik ja kes saab meile anda ja kinkida seda, milleks me omaette pole suutelised.“ [3]

Hea on endalt küsida, kas oleme „harjunud“ päästva Jumala reaalsusega, Jumalaga, kes tuleb meid lootusega täitma; nii harjunud, et mõnikord ei näe me selles midagi enam kui ideed, millel on meie elule vähe tegelikku mõju. Rist, mis näis Jeesusele lootnud inimeste jaoks suure ebaõnnestumisena, sai ülestõusmisel kogu ajaloo kõige otsustavamaks võidukäiguks. Otsustavaks, sest see ei piirdunud ainult Jeesusega; me kõik oleme Temas võitjad. *Ja see ongi võit, mis on võitnud ära maailma – meie usk*

Ülestõusnusse (1Jh 5:4). Emmause teel olevad jüngrid vaatasid minevikku nostalgiaga: *meie lootsime...* (Lk 24:21). Nad ei mõistnud, et Jeesus kõndis nendega, et Ta avab nende silmad imelisele tulevikule, mis on tõend igasuguse pettumuse vastu. „Õhuta oma usku! Kristus ei ole tegelane minevikust. Ta ei ole mälestus, mis kaob ajalukku. Ta elab! *Iesus Christus heri et hodie: ipse et in saecula!* ‘- Jeesus Kristus on seesama eile ja täna ja igavesti! ütleb püha Paulus.“ [4]

Lastes end puudutada Jumala armastusel

Püha Paulus võttis meie kristliku elu kokku järgmiselt: *Ma olen ühes Kristusega risti löödud; nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus. Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest* (Gl2:19-20).

Püha Pauluse jaoks tähendab kristlus eelkõige seda, et Kristus on meie eest surnud, üles tõusnud ja taevast meie südamesse saatnud oma Püha Vaimu, kes meid muudab ja avab meie silmad uuele elule. „Keda puudutab armastus, see hakkab aimama, mis asi on tegelikult „elu“. Ta hakkab aimama, mida mõeldakse lootuse sõnaga.“ [5] Nii nagu Samaaria naise, Maarja Magdaleena, Nikodeemuse, hea varga Dimase ja Emmause jüngrite puhul, annab Jeesus meile uue viisi maailma vaadata: ennast, teisi ja Jumalat. Ja ainult Jumala poolt meile antud uue nägemise abil on meie võitlus, et paremaks saada ja Teda jäljendada, mõttekas. Muidu on kõik meie pingutused *tühi töö ja tuule tagaajamine* (Kg 2:11).

Surres ristil „meie, inimeste ja meie pääste eest“, [6] vabastas Kristus meid negatiivsetel ettekirjutustel ja piirangutel põhinevast suhtest Jumalaga ning tõi meile selle asemel

armastuse elu. *Te olete ...*
rõivastunud uude inimesse, kes
pidevalt uueneb tunnetama oma
Looja näo kohaselt (Kl 3:9-10).
Seetõttu tähendab see Jumala
armastuse tundmaõppimist ja
laskmist Temal end puudutada, et
asuda uuesti pühaduse teele. Võti on
leida Jumal ja lasta end Temal
muuta. Opus Dei prelaat tuletas
meile seda meelde vahetult pärast
valimist. „Millised on prioriteedid,
mida meie Issand meile sel maailma,
kiriku ja töö ajaloolisel hetkel esitab?
Vastus on selge: esiteks hoolitseda
oma ühenduse eest Jumalaga
armunud inimeste täpsusega,
alustades Jeesuse Kristuse, Isa
Halastuse näo üle mõtisklemisest.
Püha Josemaría kirjeldatud
programm kehtib alati: „Kristust
otsida. Kristust leida. Kristust
armastada.““ [7] Ühendus Jumalaga
võimaldab meil elada elu, mida Tema
meile pakub. Otsida Kristuse palet ja
lasta end Temal vaadata on

suurepärase viisi selles armastuse elus süvenemiseks.

Lastes end Kristusel vaadata

Kristus on Jumala Halastuse *nägu*, sest Temas räägib Jumal meiega meie tasemele kohandatud keeles. See on inimkeel, mis püüab rahuldada mõõtmatu armastuse janu, mille Ta on meisse igäühese pannud. „Ja sina ... kas oled mõnikord tundnud seda pilku enda peal, lõpmatu armastuse pilku, mis peale kõigi sinu pattude, piirangute ja ebaõnnestumiste usaldab sind ikka ja vaatab sinu elule lootusega? Kas oled teadlik oma väärtusest Jumala jaoks, kes on sulle kõik andnud armastuse pärast? Nagu püha Paulus meid õpetab: *Jumal teeb nähtavaks oma armastuse meie vastu sellega, et Kristus suri meie eest, kui olime alles patused* (Rm5:8). Kas me tõesti mõistame nende sõnade jõudu?“ [8]

Oma Issanda näo avastamiseks peame järgima adoratsiooni ja mõtisklemise teed. „Kui hea on olla krutsifiksi ees või põlvili Pühima Sakramendi ees ja lihtsalt olla tema kohalolekul. Kui palju kasu meile teeb, kui ta veel kord meie elu puudutab ja ärgitab meid tema uut elu jagama!“ [9] Nagu paavst kord ütles, tähendab see „Jumala palge vaatamist, aga eelkõige mõistmist, et ta vaatab ka meid.“ [10] Võib tunduda lihtne *lasta ennast vaadata*, lihtsalt *olla* Jumala kohalolekul. Kuid meie hüperaktiivses stiimulitest küllastunud maailmas võib see olla üsna suur väljakutse. Seega peame paluma Jumalalt andi, et saaksime siseneda tema vaikusesse ja lasta end Temal vaadata. Peame olema veendunud, et tema kohalolekul olemine on juba imeline palve ja tohutult tõhus, kuigi me ei tee kohe mingit otsust. Kristuse palge üle mõtisklemisel on iseenesest muutev jõud, mida me ei saa mõõta oma

inimlike kriteeriumidega. *Ma pean Issandat alati oma silma ees, ma ei kõigu, sest tema on mu paremal pool. Sellepärast rõõmutseb mu süda ja mu hing ilutseb; ka mu ihu võib julgesti elada* (Ps 16:8-9).

Jeesuse nägu on ka Ristilöödu nägu. Enda nõrkusega silmitsi seistes võiksite üle-inimlike arutlustega mõelda, et oleme Teda alt vedanud ja et me ei saa Talle lihtsalt läheneda, nagu poleks midagi juhtunud. Kuid see ahastus tuleb valest ettekujutusest Jumala armastusest. „Kohtame vahel väärvaimesust, mis meile kurja, ägestunud Kristuse silme ette manab, kägardunud ihu, mis näib ähvardavalt inimkonna kohal rippuvat: te lõite mu puruks, kuid mina heidan teie poole oma naelad, oma risti, oma okkad. Sellised inimesed ei tea midagi Jeesuse Kristuse vaimust. Ta kannatas kõike, mida suutis – ning seda oli vastavalt tema jumalikule

loomusele ääretult palju! – kuid tema armastus ületas kannatused veelgi...
Veel pärast surma lubas ta, et piigihoop ta külge haavas, et sina ja mina tema armastatud südame läheduses varju leiaksime.“ [11]

Kui hästi mõistis püha Josemaría Jeesuse näost kiirgavat armastust! Ristilt vaatab Ta meid ja ütleb: „Ma tunnen teid suurepäraselt. Enne surma nägin kõiki teie nõrkusi ja ebaõnnestumisi, kõiki teie kukkumisi ja reetmisi. Ja tundes teid nii hästi, just sellisena, nagu te olete, *otsustasin, et tasub teie eest oma elu anda*. Kristus vaatab meid armastava, jaatava pilguga. Ta näeb meis head – seda head, mis *me oleme* – ja mille Ta ise on meile andnud, kutsudes meid eksisteerima. Head, mis on väärt Armastust, suurimat Armastust (vt Jh 3:16; 15:13).

Kõndides koos Kristusega, jättes maailma jälje

Jeesuse pilk aitab meil reageerida lootusega, kui seisame silmitsi oma kukkumiste, vigade ja keskpärasusega. See ei tähenda ainult ise hea olemist. Jumal loodab, et me muudame maailma ja täidame selle tema Armastusega. Seda kutset sisaldab ka Kristuse armastav pilk. „Te võite mulle öelda: „Isa, aga mul on piirid, ma olen patune, mida ma teha saan?“ Kui Issand meid kutsub, ei muretse ta selle pärast, mis me oleme, mis me oleme olnud või mida oleme teinud või tegemata jätnud. Otse vastupidi. Kui ta meid kutsub, mõtleb ta kõigele, mida meil on anda, kogu armastusele, mida oleme võimelised levitama. Tema panus on tulevikule, homsele. Jeesus suunab teid tuleviku poole, mitte kunagi muuseumi poole.“ [12]

Meie Issanda pilk on armastuse pilk, mis alati *annab kinnitust* inimesele ja ütleb: „Kui hea, et sa olemas oled! Kui suurepärane, et sa siin minuga oled!“ [13] Samal ajal, tundes meid täielikult, *arvestab Ta meiega*. Jumala kinnitava pilgu leidmine on parim viis taastada oma lootus ja tunda end taas ülespoole, armastuse poole tõmmatuna, ja seejärel tuua see armastus kogu maailmani. Siin on meie kindlaim tagatis: Kristus suri minu eest, sest ta nägi, et seda tasub teha. Kristus, kes mind tõeliselt tunneb, usaldab mind. Nagu apostel hüüdis: *Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu? Tema, kes oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas tema meie kõikide eest, kuidas ta ei peaks siis koos oma Pojaga meile kõike muud kinkima?* (Rm8: 31-32).

See kindlus ajendab meid taas teele asuma, taas kogu maailma teele asuma, et jätta sellele Kristuse jälg. Teame, et komistame sageli, et me ei

saavuta alati seda, mida oleme ette võtnud, kuid lõpuks pole see tegelikult oluline. Tähtis on see, et me läheme edasi, pilgud meie Issandal: *expectantes beatam spem*, oodates rõõmsas lootuses. [14] Just Tema päästab meid ja loodab, et me täidame maailma rahu ja rõõmuga. „Jumal on loonud meid olema jalgadel. On üks armas laul, mida mägironijad ronides laulavad. See kõlab nii: „Ronimisel pole vahet, kas me komistame ja kukume, kui me uuesti püsti tõuseme.““ [15] Jalgadel, rõõmsad, enesekindlad, liikudes edasi missiooniga süüdata "kõik teed maa peal Kristuse tulega, mida kannad oma südames.“[16]

[1] Fernando Ocariz, hingekarjase kiri, 14. veebruar 2017.

- [2] Paavst Franciscus, üldaudients, 15. veebruar 2017.
- [3] Benedictus XVI, entsüklika *Lootuses päästetud*, 30. november 2007, nr 31.
- [4] Püha Josemaría, *Tee*, nr 584.
- [5] Benedictus XVI, *Lootuses päästetud*, nr 27.
- [6] Missaraamat, Nikaia usutunnistus.
- [7] Fernando Ocariz, hingekarjase kiri, 14. veebruar 2017, nr 30 (vrd *Tee*, nr 382).
- [8] Paavst Franciscus, sõnum, 15. august 2015.
- [9] Paavst Franciscus, apostellik ekshortatsioon *Evangelii Gaudium* (26. november 2013), nr 264.

[10] Paavst Franciscus, kõne, Nelipüha vigiilia koos kiriklike liikumistega, 18. mai 2013.

[11] Püha Josemaría, *Ristitee*, kaheteistkümnes peatus, nr 3.

[12] Paavst Franciscus, palvevigilia noortega, 30. juuli 2016.

[13] Vt Joseph Pieper, *Faith. Hope. Love* (mida tsiteeris Benedictus XVI 2011. aasta jõulupöördumisel Rooma kuuriale).

[14] Missaraamat, Armulaua riitus.

[15] Paavst Franciscus, jutlus, 24. aprill 2016.

[16] *Tee*, nr 1.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/kristuse-roomsas-lootuses/](https://opusdei.org/et-ee/article/kristuse-roomsas-lootuses/)
(24.03.2026)